

Börjes spalter

Glad sommar!

Naturen står i sin högtidsskrud .
Låt oss glädja oss till det. Vart man
åker utbrister man: Vad här är
vackert. Låt oss alla i föreningen
ha en skön och bra sommar.

Vi ägnar oss åt många olika
aktiviteter; trädgårdsarbete, studier
i hängmattan eller utlandsresor, men
vi får inte glömma att träffa varandra
då hösten kommer, i dubbel
bemärkelse.

Många av oss i styrelsen vill komma
med sina program. Nu på tur står
Simrishamn, sedan Knisslinge, Höör
och Pärup och Höstmötet. Jag tror
att efterfrågan på mindre lokala
träffar ökar, därför att då minskar
reseavstånden och genom att träffa
varandra oftare ökar möjligheten att
känna varandra.

Ambassadbesöket

Intryck från krigsbarnsmötet på
Finska ambassaden måndagen 29
mars 2004.

Mötet hade samlat ca 150 krigsbarn
till Finska ambassaden. En del av
dem kände jag sedan tidigare, men
många var för mig helt obekanta.
Förmodligen hade Stockholms-

föreningen ganska mangrannt ställt
upp.

Mötet var egentligen föranledd av
den ohälsa vi krigsbarn led av både
att under och efter kriget vistas i
Finland och i Sverige. Temat var
rehabilitering. Något ord om
rehabilitering i exempelvis ekono-
miska termer nämndes som jag
uppfattade det inte. Vissa grupper lär
ha fått vissa skadestånd. Jag tror att
det var i Finland, här är jag osäker.
Mötet hade föregåtts av att
synpunkter om varför vi varit kvar i
Sverige efter kriget och hur vi
uppfattade den situationen. De
synpunkterna hade i kortfattat form
insänds av 64 krigsbarn till
författaren Ann-Maj Danielsen som
gjort en viss utvärdering av de
inkomna svaren.

**Finlands ambassadör Pertti
Tortila** hälsade oss välkomna och
uttryckte den betydelse vi krigsbarn
varit för Finland. Han talade också
om de 15000 barn som inte återvänt
till Finland. (Jfr de cirka 800 vi har i
Riksförbundet)

Omsorgsminister Liisa Hyssälä
redogjorde om kriget, om smärt-
samma samtal med krigsbarn, om att
Finland inte nämnt sina krigsbarn.
Jag uppfattade som att vi blev av
många omständigheter en bortglömd
minoritet men att krigsbarnen nått en
aktiv och meningsfull framtid.

"Barnen i stormens öga- då (1939-
45) och nu": som var **Professor
Singa Sandelin Benkö** ämne. Det
gjorde hon koncist och konkret. Hon
redovisade den forskning som nu
kommer till stånd på olika sätt.
Forskning om barn från olika
områden i Finland, (som jag ivrigt
efterlyser, eftersom vi alla krigsbarn
har olika förutsättningar i olika
hänseenden), om barns olika åldrar
då vi sändes iväg. Det måste ha

inneburit en enorm skillnad. (Som
ger en ytterligare forsknings-
möjlighet), Hon redovisade också,
våra ambitioner, tilliter mm vid olika
åldrar, från spädbarn till skolåldern.
Det förfaller vara en rimlig forsk-
ningsväg för att få struktur på oss.

Ann-Maj Danielsen hade mycket
ambitiöst penetrerat de 64 svaren ,
men för mig gav svaren ingen direkt
ledtråd. Slutsatsen är: att antingen
var/är man olycklig i Sverige eller i
Finland. Otryggheten, rotlösheten,
språk-svårigheten fanns på båda
sidorna av Östersjön. Att ta hand om
syskon fanns som en viktig bild för
barnen. Lydnaden minns jag i min
Svenska familj som viktig.
Sammanställningen gav endast en
upprepning av vad krigsbarnen sagt.
Jag efterlyser en sammanställning av
konkreta fall. Annars blir en
forskning meningslös, bara prat.

Presentationen av "Krigsbarns
erinnran " gjordes av förläggaren
Sinnikka Ortmark Almgren.

Hon redogjorde för de problem mött
vid antologins tillkomst och tackade
de som medverkat vid den.

Riksförbundets ordf Leila Ulvemo
tackade i första hand sina närmaste
kamrater i Ostkustföreningen men
även Stockholmsföreningen för det
stöd hon fått i att driva Riksför-
bundet. Hon avslutade också genom
att tacka finska ambassaden för det
stöd mötet fått och överlämnade vårt
standar.

För mig gav hela föreställningen en
upprepning av tråkiga relationer men
det är kanske helt fel. Vi har till
största delen haft det bra. Låt oss
därför glömma det olyckliga och
tänka på det vi fina som vi alla har
haft i det tråkiga.

Vid datorn
Börje

Sid 2

SAKNAS!